ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: VYTEZA, s.r.o. (dříve Bytové hospodářství Vyškov, s.r.o.)**, se sídlem Na Hraničkách 438/13, Vyškov, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Hrozou, advokátem se sídlem Týn 1049/3, Praha 1, proti **žalovanému: Státní energetická inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2006, č. j. 062302505/326/06/90.120/Ve, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2010, č. j. 8 Ca 364/2006 - 31,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2010, č. j. 8 Ca 364/2006 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 7. 1. 2010, č. j. 8 Ca 364/2006 - 31, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2006, č. j. 062302505/326/06/90.120/Ve. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihomoravský kraj (dále též „prvoinstanční správní orgán“) ze dne 4. 9. 2006, č. 624025106 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu byla stěžovateli dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), uložena pokuta ve výši 1 561 748 Kč, a to za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Tohoto skutku se měl stěžovatel dopustit tím, že v rozporu s podmínkami stanovenými pro věcné usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o cenách nerespektoval maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, tj. nerespektoval předepsaná pravidla pro regulaci věcně usměrňované ceny (VUC) tepelné energie pro rok 2003, stanovené cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu (ERÚ) č. 5/2003 pro lokalitu Vyškov, čímž měl získat neoprávněný majetkový prospěch ve výši uložené pokuty.

Žalobu podanou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného shledal městský soud v napadeném rozsudku nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že neoprávněný majetkový prospěch, v jehož výši byla stěžovateli uložena pokuta, byl stanoven zcela v souladu s § 8 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Při posouzení meziroční eskalace výsledné průměrné ceny tepelné energie (TE) vycházel prvoinstanční správní orgán i žalovaný z uzavřených účetních dokladů za rok 2003 s tím, že jednotlivé účtované položky byly účtovány v souladu s příslušným předpisem. Kontrolní orgán nemá uloženou povinnost zohlednit neuplatnění položek, které by teoreticky mohly být uplatněny, neboť účelem cenové kontroly je zjistit, zda je dodržena maximální možná výše VUC TE, nikoliv konstatovat neuplatněné možné výše ceny. Žalovaný vycházel při výpočtu z účetnictví stěžovatele, které mu bylo jako konečné, originální a správné předloženo při kontrole započaté dne 11. 10. 2005. Dvě další varianty dokladů za rok 2003 předložené stěžovatelem v roce 2006, které jsou v rozporu s výsledovkou za rok 2003, nemohou být důkazem o dodržení cenové regulace. Jestliže stěžovatel vycházel ze špatných kalkulací při stanovení ceny TE, pak porušil cenové předpisy. Stěžovatel postupoval v rozporu se zákonem, pokud cena, za kterou TE dodával byla oproti maximální cenové hladině překročena o 11, 25 Kč/GJ a při dodávce 138 822 GJ tak získal neoprávněný majetkový prospěch ve výši 1 561 748 Kč.

K namítané prekluzi práva pokutu vyměřit městský soud uvedl, že na vyměření předmětné pokuty se vztahuje objektivní tříletá lhůta podle § 17 odst. 4 zákona o cenách, který je speciálním zákonem, nikoliv dvouletá objektivní lhůta, stanovená v § 95 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, jak se nesprávně domnívá stěžovatel. Městský soud dospěl k závěru, že tato objektivní lhůta, která dle dosavadní judikatury správních soudů počíná běžet od data konečného vyúčtování dodávek odběratelům za rozhodné období, jakož i zákonem stanovená

jednoroční subjektivní lhůta k vyměření pokuty, byly v posuzovaném případě dodrženy.

Městský soud rovněž neshledal, že by došlo k porušení zásad správního řízení. Skutkový stav byl zjištěn beze zbytku, žalovaný z takto zjištěného stavu vycházel a nelze mu klást, za vinu, že nezohlednil náklady uplatněné stěžovatelem až v roce 2006, neboť tyto náklady měl stěžovatel uplatnit již v předmětném období.

Předložený posudek znalce Ing. K. Š. městský soud neposoudil jako dostatečný podklad pro rozhodnutí ve prospěch žalobce, neboť se vyjadřuje k právním otázkám aplikace příslušných právních předpisů a nezohledňuje skutečnosti, které byly v rámci správního řízení prokázány.

Z uvedených důvodů byla žaloba městským soudem zamítnuta.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž obsah se s mírnými odlišnostmi shoduje s podanou žalobu. Rozsudek městského soudu považuje za nezákonný dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rovněž namítá i vady řízení dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Porušení zásady legality stěžovatel spatřuje v nezohlednění veškerých důvodně vynaložených nákladů při cenové kontrole, zejména dodávky tepla a elektrické energie do systému centrálního zásobování teplem z výroby na kogeneračních jednotkách umístěných na výtopně Hraničky a blokové kotelně Palánek, TE ve výši 5 671 GJ a el. energie ve výši 105 175 kWh. Proměnné oprávněné náklady tak mohly být vyšší o 1 760 212 Kč bez DPH, kdy výpočet vychází ze skutečných nákladů, které byly řádně zaneseny do účetnictví stěžovatele a byly zjištěny i žalovaným. Celkové proměnné náklady tak byly ve výši 28 379 678 Kč, stálé náklady a zisk ve výši 14 293 039 Kč, tedy 322,76 Kč/GJ s DPH. Správní orgán na jedné straně v protokolu o kontrole vzniklé náklady akceptoval s tím, že u provozovny Hraničky a Dukelská 3 dopad neoprávněných nákladů na cenu TE nebyl prokázán, neboť jiný oprávněný náklad nebyl uplatněn, na straně druhé však nepostupoval stejně při stanovení oprávněných nákladů na celou lokalitu Vyškov.

Oprávněná cena TE má být určována nezávisle na případné chybě dodavatele tepla, jak ostatně plyne i z jazykového a logického výkladu § 15 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 580/1990 Sb., dle něhož se vypočte majetkový prospěch neoprávněně získaný porušením cenových předpisů prodávajícího rozhodný pro určení výše pokuty jako rozdíl mezi souhrnem cen skutečně zaplacených kupujícím a souhrnem cen, které měly být maximálně účtovány, nebo které by odpovídaly podmínkám regulace.

Dle stěžovatele správní orgán dostatečně nezjistil a neobjasnil skutkový stav z něhož vycházel, vzal v úvahu pouze část předložených důkazů a přihlédl pouze k některým skutečnostem. Při vyčíslení neoprávněného majetkového prospěchu vycházel z druhého stupně regulace, t. j. z kontroly meziroční cenové eskalace podle odst. 2. 2. Cenového rozhodnutí ERÚ č. 5/2003, a to i přesto, že sám konstatoval, že stěžovatel nezahrnul do ceny tepelné energie některé ekonomicky oprávněné náklady a tím ve skutečnosti provozoval výrobu tepla se ztrátou. Z rozhodnutí o uložení pokuty a z protokolu, jenž tomuto předcházel, jednoznačně vyplývá, že tyto náklady skutečně vznikly, byly v rámci kontroly a správního řízení žalovanému řádně předloženy a stěžovatel tyto náklady při stanovení ceny TE mohl uplatnit. Došlo tak k absurdní situaci, kdy stěžovatel je sankcionován za skutečnost, že dodal TE odběratelům za nižší cenu, než mohl stanovit a pouze udělal chyby ve výpočtu, které však byly napraveny. Rovněž byla porušena zásada zákazu zneužití správní úvahy, neboť nebyl zkoumán úmysl stěžovatele. Nezohledněním oprávněných nákladů do kalkulace ceny TE byl také porušen princip regulace cen.

Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením, že účelově mění skutečnosti z roku 2003, neboť naopak byla pouze provedena oprava chyb. I v rozhodnutí žalovaného je dostatečně prokázané, že náklady na provoz kogeneračních jednotek skutečně vznikly a v jaké výši. Oficiální účetní doklady, které měl žalovaný k dispozici, obsahovaly údaje o nákladech na výrobu tepla dodaného z kogeneračních jednotek. Uplatnění oprávněných nákladů za kogenerační jednotky do ceny tepla nemá žádný dopad na stanovení základu daně za rok 2003. Sporné náklady tak jsou součástí účetnictví stěžovatele. Při srovnání cen, které byly zaplaceny kupujícím a těmi, které měly být účtovány, nedošlo k neoprávněnému majetkovému prospěchu, protože účtovaná cena byla nižší, než cena dosažená na dodávku tepla. Nemohlo proto dojít k bezdůvodnému obohacení stěžovatele, jak uvádí městský soud, a to z důvodu, že toto „obohacení“ bylo plně použito na úhradu původně v kalkulaci chybně uplatněných nákladů na dodávku tepla.

V rámci řízení u městského soudu doložil stěžovatel posudek znalce K. Š. z něhož je zřejmé, že žalobcem nebyla účtována vyšší cena, než cena maximální dle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Stěžovatel též namítá, že správní orgán nedůsledně upřednostnil speciální zákon před obecným a nesprávně tak aplikoval právní předpisy. Toto pochybení spatřuje zejména v tom, že žalovaný aplikoval ustanovení § 17 odst. 4 zákona o cenách, ačkoliv měl aplikovat ustanovení § 95 odst. 3 energetického zákona, který pro uložení sankce stanoví subjektivní lhůtu jednoho roku ode dne, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, a objektivní lhůtu v délce dvou let od okamžiku porušení povinnosti. Navíc ani v případě, že bylo žalovaným postupováno podle § 17 odst. 4 zákona o cenách, nebyla dodržena subjektivní lhůta jednoho roku pro uložení pokuty od okamžiku, kdy se o porušení cenový orgán dozvěděl. Kontrola byla zahájena již dne 11. 10. 2005, přičemž rozhodnutí

žalovaného bylo vydáno až dne 8. 10. 2006 (správně 8. 11. 2006 - poznámka NSS), subjektivní roční lhůta tak nebyla dodržena. Počátek běhu subjektivní lhůty je určen např. v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2008 Sb.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný možnosti vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadou, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

Nejvyšší správní soud je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Samotný přezkum je tak možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti.

Bližší vymezení kritérií přezkoumatelnosti zákon nestanoví, avšak jejich rozsah postupně vymezila judikatura jak Nevyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu.

Z konstantní judikatury Ústavního soudu [srovnej např. nález ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz)], vyplývá, že postup, kdy soud nedostojí své zákonné povinnosti a nevypořádá se dostatečně s námitkami uplatněnými účastníky řízení, nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký je vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry soudu na straně druhé. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*

zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá." Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že otázka náležitostí odůvodnění rozhodnutí soudu v souvislosti s přezkoumatelností je otázkou opakovaně konstantně judikovanou (dále srov. zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 a na něj navazující sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 a II. ÚS 686/02 ze dne 21. 10. 2004).

Městský soud do odůvodnění napadeného rozsudku mechanicky převzal podstatnou část odůvodnění žalovaného, a to bez návaznosti na jednotlivé žalobní námitky. Argumentace použitá v odůvodnění městského soudu se tak skládá z jednotlivých závěrů žalovaného bez návaznosti na uplatněné žalobní body a následného logického vyústění v konkrétní závěr. Městský soud zcela obecně, bez aplikace získaných dat, odkázal na výpočtový vzorec pro stanovení ceny TE, uvedený v cenovém rozhodnutí ERÚ č. 5/2003 ve znění

$$CTE_{2002} = \frac{TTE_{2002} - NPAL_{2002}}{MTE_{2003}} + \frac{NPAL_{2002}}{MTE_{2002}},$$

přičemž bez jakékoliv další argumentace uvedl, že z tohoto obecného vzorce vyplývá, že neoprávněně získaný majetkový prospěch, v jehož výši byla stěžovateli uložena pokuta, byl stanoven zcela v souladu s § 8 odst. 1 vyhl. č. 580/1990 Sb. Dále městský soud zcela doslovně převzal závěr žalovaného, že „*kontrolní orgán nemá uloženou povinnost zohlednit neuplatnění položek, které by snad mohly být uplatněny, neboť cenová kontrola spočívá v tom zjistit, zda je dodržena maximální možná výše VUC TE, nikoliv v konstatování neuplatněné možné výše ceny*", aniž by vypořádal jednu ze stěžejních žalobních námitek, dle které oprávněná cena musí být cenou, kterou si mohl dodavatel tepla stanovit jako maximální bez ohledu na případné chyby při výpočtu. Jedině tak lze dle stěžovatele, který v této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dospět k objektivnímu vyjádření získaného majetkového prospěchu.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí soudu, které v odůvodnění pouze odkáže nebo převezme názory uvedené v rozhodnutí žalovaného, aniž by se blíže zabýval žalobními námitkami, nepřezkoumatelné. Takové odůvodnění rozsudku není ničím jiným než transformovanou podobou stěžejní argumentace odvolacího správního orgánu, a to bez jakéhokoliv vlastního hodnotícího úsudku správního soudu, a proto nemůže splňovat požadavek přesvědčivosti soudního rozhodnutí, včetně řádného a srozumitelného vypořádání žalobních námitek (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2010, č. j. 9 As 51/2009 – 150).

Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozsudku dále zjistil, že se městský soud žádným způsobem nevypořádal se stěžejní námitkou stěžovatele. Dle této námitky není možné, aby správní orgán v jednom případě skutečně vzniklé náklady akceptoval [kontrolní zjištění – část a)] s tím, že u provozovny Hraničky a Dukelská 3 nebyl dopad neoprávněných nákladů na cenu TE prokázán, neboť jiný oprávněný náklad nebyl uplatněn, a při stanovení oprávněných nákladů na lokalitu Vyškov takto nepostupoval. Městský soud se dále nevypořádal s tvrzením stěžovatele o reálném vzniku nákladů jejich řádném zaúčtování, neboť bez dalšího konstatoval, že správní orgány vycházely z uzavřených účetních dokladů roku 2003 a jednotlivé položky byly účtovány v souladu s příslušným předpisem. Z takto formulovaného odůvodnění nelze dovodit, na základě jaké úvahy či jakých účetních podkladů k tomuto závěru městský soud dospěl.

Odůvodnění soudního rozhodnutí musí být jasné a přesvědčivé jako celek, přičemž má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něho být zřejmé, jakými úvahami se orgán veřejné moci při rozhodovací činnosti řídil. Zároveň musí být z odůvodnění zjevné, že se soud řádně zabýval všemi uplatněnými námitkami a jakým způsobem o nich rozhodl. Je tedy možno konstatovat, že soud musí žalobci v rozhodnutí podat takové informace, které lze objektivně považovat za přesvědčivé, srozumitelné a vyčerpávající celý předmět uplatněných námitek. Tyto požadavky však napadené rozhodnutí městského soudu nesplňuje.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné, a to v části týkající se tvrzeného porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, kterého se stěžovatel měl dopustit tím, že v rozporu s podmínkami stanovenými pro věcné usměrňování cen dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o cenách nerespektoval maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, čímž měl získat neoprávněný majetkový prospěch ve výši uložené pokuty.

Nejvyšší správní soud i přes výše uvedené pochybení městského soudu dále zabýval námitkou týkající se prekluze práva vyměřit pokutu. Tuto žalobní námitku městský soud v napadeném rozsudku vypořádal způsobem, který lze kasačním soudem přezkoumat.

V souvislosti s nastolenou otázkou lhůt pro vyměření sankce uplatnil stěžovatel námitku nesprávné aplikace právních předpisů, kdy se, zcela totožně jako v žalobním tvrzení, domnívá, že energetický zákon je zákonem speciálním vůči zákonu o cenách a z toho dovozuje dvouletou objektivní prekluzivní lhůtu pro uložení pokuty v posuzované věci. Tuto námitku městský soud vyhodnotil správně, pokud konstatoval, že na základě odkazu v § 93 odst. 1 písm. c) energetického

zákona je třeba postupovat podle příslušných ustanovení zákona o cenách, konkrétně pak dle ustanovení § 17 odst. 4 zákona o cenách. Ostatně i z judikatury zdejšího soudu týkající se skutkově obdobných případů vyplývá, že v se na tuto věc vztahuje lhůta k uložení pokuty podle § 17 odst. 4 zákona o cenách, přičemž objektivní tříletá lhůta počíná běžet až od data konečného vyúčtování dodávek odběratelům za rozhodné období (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2004, sp. zn. 7 A 4/2001), subjektivní pak od okamžiku, kdy se cenový kontrolní orgán o porušení cenových předpisů dozvěděl.

Dle judikatury zdejšího soudu je třeba okamžik získání informace o porušení cenových předpisů, jakožto počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení sankce za správní delikt, spojit s objektivní skutečností, kdy příslušný správní orgán dospěl k závěru, že je dán důvodný předpoklad o porušení cenových předpisů. Takovou objektivní skutečností je zpravidla vyhotovení kontrolního protokolu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009 – 104).

Z předloženého správního spisu lze ověřit, že se stěžovatelem byla dne 11. 10. 2005 zahájena kontrola podle § 12 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole za účelem prověření dodržování zákona o cenách. Protokol o kontrole byl sepsán dne 9. 5. 2006 a zástupce stěžovatele převzal jedno jeho vyhotovení dne 17. 5. 2006. Z obsahu protokolu o kontrole ani z jiného dokumentu založeného ve správním spise není zřejmý žádný jiný okamžik, který by bylo možné objektivně spojit se skutečností, na základě které dospěl správní orgán k závěru, že je dán důvodný předpoklad o porušení cenových předpisů. Proto lze v souvislosti s výše uvedeným považovat v posuzovaném případě den 9. 5. 2010, kdy byl vyhotoven kontrolní protokol, za okamžik, od něhož počíná běžet jednoroční subjektivní lhůta pro vyměření pokuty za porušení cenových předpisů. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 8. 11. 2006 a nabylo právní moci dne 11. 11. 2006. Námitka prekluze práva vyměřit pokutu proto není důvodná.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal napadené rozhodnutí městského soudu částečně nepřezkoumatelným podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Proto by bylo v této fázi řízení předčasné se k dalším uplatněným námitkám týkajícím se nepřezkoumatelného odůvodnění nyní věcně vyjadřovat, neboť by tím došlo k nepřípustnému předjímání názorů městského soudu Nejvyšším správním soudem. V dalším řízení je povinností městského soudu nové rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit a řádně se vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zejména bude povinen posoudit, zda a případně jak spolu zjištění z jednotlivých částí kontrol souvisejí a zda tedy je či není stěžejní, již výše zdůrazněná, žalobní námitka důvodná.

Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Městský soud je při novém

projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu